CAPITOLUL I
Aplicarea legii civile în timp. Persoanele. Actul juridic civil

1. Rămân supuse prevederilor legale care le-au instituit:

a) decăderile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi, întotdeauna;

b) efectele actului juridic, produse atât înainte, cât şi după intrarea în vigoare a legii noi;

c) consecinţele obligaţiei de întreţinere instituite de legea veche.

2. Este aplicabilă:

a) legea în vigoare la momentul încheierii convenţiei, în privinţa clauzei de inalienabilitate inserate;

b) legea nouă, în privinţa unei cauze de ineficacitate, dacă împrejurarea ce a condus la ineficacitatea actului a apărut după intrarea în vigoare a noului Cod civil;

c) legea nouă, efectelor derivate din raporturile de vecinătate, doar dacă situaţia respectivă subzistă după intrarea în vigoare a noilor reglementări.

3. Reprezintă aplicaţii ale regulii aplicabilităţii legii în vigoare la data încheierii actului juridic:

a) cauzele de nulitate ce lovesc un partaj convenţional se aplică potrivit legii vechi;

b) clauza de inalienabilitate inserată într-un contract cu titlu gratuit îşi va produce efectele prevăzute sub imperiul legii care a guvernat încheierea actului;

c) dispoziţiile care prevăd îmbunătăţirile efectuate de către locator după intrarea în vigoare a legii vechi.

4. Sunt corecte afirmaţiile referitoare la ocrotirea majorului:

a) punerea sub interdicţie judecătorească a fost înlocuită cu măsurile consilierii judiciare şi tutelei speciale, iar mandatul de ocrotire a fost reglementat expres în Codul civil;

b) curatela reprezintă o măsură subsidiară de ocrotire a majorului şi poate fi instituită numai după ce instanţa constată imposibilitatea aplicării consilierii judiciare sau a tutelei speciale;

c) persoana care beneficiază de consiliere judiciară are capacitate de exerciţiu deplină, nefiind necesară încuviinţarea ocrotitorului legal pentru încheierea actelor juridice prevăzute de lege.

5. În materia încheierii actelor juridice, este adevărat că:

a) persoana cu capacitate de exerciţiu restrânsă poate face singură acte de acceptare a unei moşteniri sau de acceptare a unor liberalităţi fără sarcini, precum şi acte de dispoziţie de mică valoare, cu caracter curent şi care se execută la data încheierii lor;

b) are capacitate de exerciţiu restrânsă şi majorul care beneficiază de consiliere judiciară;

c) actele făcute de persoana lipsită de capacitate de exerciţiu, altele decât cele prevăzute ca fiind permise de lege, sunt nule, chiar fără dovedirea unui prejudiciu.

6. Actele juridice civile se clasifică în:

a) acte juridice cu titlu oneros, care pot fi comutative sau aleatorii şi acte juridice cu titlu gratuit, după scop;

b) după efectele produse, acte juridice constitutive, precum convenţia de partaj, acte juridice translative, precum cesiunea de creanţă şi acte juridice declarative, precum tranzacţia.

c) după modul de formare, acte juridice consensuale, acte juridice solemne şi acte juridice reale, în cazul cărora predarea ţine de executarea actului.

7. Reprezintă reguli în materia încheierii actelor juridice civile, următoarele:

a) nu toate actele solemne sunt şi acte autentice;

b) nu toate actele autentice sunt acte solemne;

c) nu există acte juridice nenumite.

8. Capacitatea de:

a) exerciţiu deplină se dobândeşte de către persoana fizică exclusiv la momentul împlinirii vârstei de 18 ani;

b) exerciţiu a persoanei juridice va lua sfârşit în acelaşi moment în care încetează capacitatea de folosinţă a acesteia;

c) folosinţă a persoanei fizice încetează şi prin pronunţarea unei hotărâri prin care s-a stabilit data morţii, însă doar la rămânerea definitivă a acesteia.

9. Cu privire la persoana juridică, sunt corecte afirmaţiile:

a) sunt elemente constitutive organizarea de sine stătătoare, patrimoniul propriu şi scopul licit şi moral;

b) persoana juridică se înfiinţează, de regulă, pe durată nedeterminată;

c) intervine nulitatea absolută a acesteia, dacă toţi fondatorii sau asociaţii au fost, potrivit legii, incapabili la momentul înfiinţării persoanei juridice.

10. Capacitatea civilă:

a) de folosinţă a persoanei juridice este inalienabilă şi intangibilă;

b) de folosinţă a persoanei fizice încetează şi prin declararea judecătorească a morţii, iar instanţa judecătorească poate rectifica data morţii stabilită iniţial, dacă se dovedeşte că nu era posibil ca respectiva persoană să fi decedat la acea dată;

c) de exerciţiu, în cazul lipsei acesteia, va fi sancţionată cu nulitatea absolută a actului juridic civil încheiat de o persoană care nu are capacitatea cerută de lege pentru actul respectiv.

CAPITOLUL II
Drepturile reale

Secţiunea 1
Acţiunea în revendicare

1. Reprezintă efecte ale admiterii acţiunii în revendicare:

a) dreptul de retenţie al posesorului de rea-credinţă, până la restituirea cheltuielilor făcute pentru producerea şi culegerea fructelor;

b) restituirea cheltuielilor necesare, la cerere sau din oficiu;

c) dreptul posesorului de a-şi însuşi lucrările efectuate prin cheltuieli voluptuare, însă doar în situaţia în care bunul nu se deteriorează din acest motiv.

2. În materia acţiunii în revendicare, este prevăzut că:

a) despăgubirile vor fi evaluate întotdeauna în raport de momentul restituirii;

b) dacă bunul piere fortuit, posesorul de bună-credinţă nu va putea fi obligat la despăgubiri;

c) aceasta nu poate fi introdusă pe calea acţiunii oblice, de către creditorii proprietarului.

3. Dreptul de proprietate privată:

a) se stinge prin neuz ori prin pieirea bunului;

b) poate fi dobândit şi prin hotărâre judecătorească, atunci când hotărârea este translativă de proprietate prin ea însăşi;

c) în cazul imobilelor se dobândeşte, întotdeauna, prin înscriere în CF.

4. În ceea ce priveşte proprietatea privată:

a) exercitarea dreptului de proprietate poate fi limitată prin voinţa proprietarului ori prin limitele corporale ale bunului;

b) orice proprietar are obligaţia de îngrădire a proprietăţii, în condiţiile legii, suportând cheltuielile ocazionate;

c) acţiunea în revendicare este o acţiune reală, de regulă imprescriptibilă, care nu poate fi folosită în raporturile dintre coproprietari.

5. În materia acţiunii în revendicare:

a) buna-credinţă încetează la momentul pronunţării hotărârii de admitere a acţiunii în revendicare;

b) posesorul de rea-credinţă nu are niciodată un drept de retenţie;

c) dreptul de retenţie nu poate fi exercitat, în niciun caz, asupra unui bun perisabil.

6. Acţiunea în revendicare:
a) poate fi întemeiată strict pe dreptul de proprietate;
b) poate viza posesia bunului;
c) nu este imprescriptibilă extinctiv.

Secţiunea a 2-a
Accesiunea imobiliară artificială

1. Sunt dispoziţii referitoare la accesiunea imobiliară artificială următoarele:
a) dreptul de proprietate asupra lucrării se naşte în favoarea proprietarului imobilului, din momentul începerii lucrării;
b) autorul unei lucrări autonome cu caracter durabil poate, la cererea proprietarului, să cumpere imobilul la valoarea de circulaţie pe care ar fi avut-o imobilul, dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat;
c) în situaţia unei lucrări efectuate cu rea-credinţă, proprietarul poate plăti, pentru păstrarea lucrării, fie ½ din valoarea materialelor plus a manoperei, fie ½ din sporul de valoare adus imobilului, la alegerea autorului lucrării.

2. Lucrările adăugate:
a) voluptuare, dau dreptul autorului, indiferent de buna sau reaua-credinţă, să o ridice înainte de restituirea imobilului, cu condiţia de a readuce imobilul în starea anterioară;
b) necesare, conferă proprietarului imobilului dreptul de proprietate asupra lucrărilor adăugate, chiar din momentul efectuării acestora, indiferent dacă imobilul mai există sau nu;
c) voluptuare dau dreptul autorului de a dobândi proprietatea asupra imobilului, fără nicio obligaţie faţă de autorul lucrării.

3. În materia accesiunii imobiliare artificiale:
a) proprietarul imobilului dobândeşte dreptul de proprietate asupra lucrării autonome, din momentul efectuării acesteia de către autor;
b) în cazul unei lucrări adăugate necesare, chiar dacă imobilul nu mai există, autorul are dreptul la restituirea cheltuielilor rezonabile, cu deducerea valorii fructelor imobilului, exceptând însă costurile necesare obţinerii lor;
c) proprietarul imobilului, dacă a fost efectuată o lucrare adăugată utilă, poate deveni proprietarul lucrării, chiar fără înscriere în CF.

4. Autorul lucrării:
a) îşi poate întemeia buna-credinţă chiar şi pe un mod de dobândire care nu este supus înscrierii în CF;
b) este considerat şi cel care se întemeiază pe un drept de superficie;

c) de rea-credinţă, poate fi obligat la desfiinţarea lucrărilor, cu sau fără daune-interese, în cazul lucrărilor adăugate utile.

5. Reprezintă reguli în materia accesiunii imobiliare:

a) autorul de rea-credinţă îşi poate ridica materialele, până la data încheierii convenţiei sau introducerii acţiunii pentru înscrierea în CF;

b) autorul de rea-credinţă nu are dreptul de ipotecă legală asupra imobilului pentru plata indemnizaţiei;

c) autorul de bună-credinţă al lucrării poate introduce o acţiune pentru plata indemnizaţiei, oricând în interiorul termenului general de prescripţie, care curge de la data începerii lucrării.

6. Lucrările:

a) efectuate de un detentor precar sunt supuse regulilor aplicabile autorului de rea-credinţă;

b) autonome nasc dreptul de proprietate asupra lucrărilor în favoarea proprietarului imobilului, din momentul începerii acestora;

c) adăugate, necesare, dau dreptul la restituirea cheltuielilor rezonabile făcute de autor.

7. În privinţa dreptului la indemnizaţie al autorului lucrării:

a) prescripţia dreptului la acţiune nu curge cât timp autorul este lăsat să deţină imobilul;

b) acesta conferă totodată un drept de ipotecă legală asupra imobilului, în toate cazurile;

c) dreptul există şi în situaţia autorului de rea-credinţă, când proprietarul optează pentru păstrarea lucrării.

8. În materia accesiunii imobiliare artificiale:

a) când autorul este de bună-credinţă, nu se poate cere desfiinţarea lucrării, indiferent dacă lucrarea este autonomă ori adăugată;

b) în situaţia lucrărilor provizorii, autorul va fi obligat să le desfiinţeze, fără excepţie;

c) înscrierea în CF a dreptului de proprietate dobândit se va face doar în temeiul unei hotărâri judecătoreşti.

9. În privinţa bunei sau relei-credinţe a autorului, în materia accesiunii imobiliare artificiale:

a) aceasta se raportează la momentul realizării lucrării;

b) buna-credinţă nu poate fi invocată de cel care construieşte în lipsa unei autorizaţii, chiar dacă titlul său este lipsit de vicii;

c) reaua-credinţă a autorului nu subzistă, dacă acesta probează pasivitatea proprietarului imobilului pe durata realizării lucrării.

Secţiunea a 3-a
Dezmembrămintele dreptului de proprietate privată

1. Reprezintă reguli în materia dreptului de servitute:

a) cheltuielile legate de conservarea lucrărilor vor reveni ambilor proprietari, dacă lucrările efectuate pentru exerciţiul servituţii sunt necesare şi profită inclusiv fondului aservit;

b) în caz de împărţire a fondurilor, regula o reprezintă divizibilitatea servituţii;

c) servitutea se poate stinge prin consolidare ori prin renunţare făcută de proprietarul fondului aservit.

2. Dispoziţiile din materia servituţii prevăd:

a) servitutea se poate constitui în temeiul unui act juridic ori prin uzucapiune, chiar şi în vederea unei utilităţi viitoare a fondului dominant;

b) prin actul de constituire pot fi impuse proprietarului fondului aservit anumite obligaţii pentru asigurarea uzului fondului dominant, care nu pot fi transmise dobânditorilor subsecvenţi ai fondului aservit, având caracter personal;

c) prin uzucapiunea extratabulară pot fi dobândite doar servituţile negative.

3. Servitutea:

a) poate fi strămutată în alt loc, când există un interes serios şi legitim pentru proprietarul fondului aservit, însă doar dacă aceasta rămâne la fel de comodă pentru proprietarul fondului dominant;

b) poate fi protejată printr-o acţiune confesorie, prescriptibilă în termen de 10 ani, asemenea acţiunii confesorii de superficie;

c) negativă, nu poate fi dobândită decât prin uzucapiune tabulară.

4. Servitutea:

a) pozitivă, se poate stinge printr-o imposibilitate temporară de exercitare;

b) ca dezmembrământ, conferă proprietarului fondului dominant dreptul de a lua măsuri şi de a face, pe cheltuiala sa, toate lucrările pentru exercitarea servituţii, aceasta fiind o regulă supletivă;

c) se poate stinge prin neuz, în termen de 10 ani, care începe să curgă de la ultimul act de exerciţiu al servituţilor necontinue.

5. Exercitarea servituţii:

a) obligă proprietarul fondului aservit să se abţină de la orice act care limitează exerciţiul servituţii, iar pe proprietarul fondului dominant, la a se abţine de la agravarea situaţiei fondului aservit;

b) de trecere, care este o servitute continuă, se realizează doar prin faptul actual al omului;

c) este, ca regulă, indivizibilă.

6. În materia servituţii, este prevăzut că:

a) aceasta se poate stinge prin renunţarea proprietarului fondului dominant sau prin imposibilitatea definitivă de exercitare;

b) schimbarea locului de exercitare se poate face, de către proprietarul fondului aservit, cu singura condiţie ca servitutea să rămână la fel de comodă pentru proprietarul fondului dominant;

c) servitutea necontinuă se poate stinge prin neuz, în termen de 10 ani, care curge de la data ultimului act de exerciţiu.

7. Uzufructul:

a) constituit până la data la care uzufructuarul va ajunge la o anumită vârstă durează până la acea dată, chiar dacă acesta ar muri înainte de împlinirea vârstei stabilite;

b) poate avea ca obiect mobile ori imobile, o universalitate de fapt sau chiar o masă patrimonială;

c) dă dreptul uzufructuarului la încheierea de locaţiuni având ca obiect imobile, opozabile proprietarului, care pot dura cel mult 1 an de la decesul uzufructuarului.

8. Reprezintă prevederi din materia dreptului de uzufruct:

a) când uzufructul s-a stins prin expirarea termenului, locaţiunea încetează, în toate cazurile, odată cu stingerea uzufructului;

b) doar dacă există acordul proprietarului la construirea lucrărilor adăugate, uzufructuarul va putea fi despăgubit pentru cheltuielile necesare făcute;

c) până la notificarea cesiunii uzufructului, uzufructuarul şi cesionarul răspund solidar pentru îndeplinirea tuturor obligaţilor faţă de nudul proprietar.

9. În materia uzufructului:

a) la încetarea acestuia, uzufructuarul poate pretinde doar despăgubiri pentru lucrările adăugate necesare, indiferent dacă a existat sau nu acordul proprietarului la efectuarea lucrărilor respective;

b) acţiunea confesorie de uzufruct este prescriptibilă în termen de 10 ani;

c) întârzierea în depunerea garanţiei, de către uzufructuar, afectează dreptul acestuia de a percepe fructele, care va fi amânat până la acel moment.

10. În materia uzufructului asupra unei creanţe:

a) uzufructuarul are dreptul la încasarea capitalului, în timp ce dobânzile sunt încasate de nudul proprietar;

b) uzufructuarul este cel care îndeplineşte toate actele pentru conservarea ori încasarea dobânzilor, titularul dreptului de creanţă neputând să efectueze acte de dispoziţie care i-ar aduce atingere uzufructuarului;

c) nudul proprietar suportă cheltuielile şi sarcinile referitoare la dobânzi.

11. În situaţia în care uzufructuarul:

a) universal sau cu titlu universal plăteşte datoriile aferente masei patrimoniale date în uzufruct, nudul proprietar este obligat la restituirea sumelor avansate, fără dobândă;

b) cu titlu particular plăteşte datoriile pentru care fondul este ipotecat, are acţiune contra nudului proprietar, deoarece uzufructuarul nu are această obligaţie;

c) are dreptul de uzufruct asupra unui fond de comerţ, el nu poate dispune de bunurile care îl compun, această regulă fiind una imperativă.

12. Uzufructul:

a) obligă uzufructuarul cu titlu particular să plătească datoriile aferente masei patrimoniale, sume care îi vor fi restituite de către nudul proprietar, fără nicio dobândă;

b) nu dă dreptul uzufructuarului de a intra în posesia bunurilor, decât după inventarierea bunurilor mobile şi constatarea stării imobilelor, excepţie făcând situaţia mobilului dobândit prin uzucapiune;

c) conferă posibilitatea uzufructuarului de a ceda dreptul său unei alte persoane, fără a fi necesar acordul nudului proprietar.

13. În materia dreptului de uzufruct:

a) uzufructuarul este obligat să depună o garanţie pentru îndeplinirea obligaţiilor sale, normă ce are însă caracter dispozitiv;

b) vânzătorul care şi-a rezervat dreptul de uzufruct este scutit prin lege de obligaţia de a depune o garanţie, însă nu în toate situaţiile;

c) uzufructuarul şi nudul proprietar sunt obligaţi să reconstituie ceea ce s-a distrus din cauza vechimii ori unui caz fortuit.

14. Sunt dispoziţii legale referitoare la uzufruct următoarele:

a) reparaţiile mari sunt întotdeauna în sarcina nudului proprietar;

b) în ipoteza unui uzufruct asupra creanţei, uzufructuarul are dreptul la încasarea dobânzilor, el suportând însă cheltuielile şi sarcinile referitoare la acesta;

c) uzufructul se poate stinge, în caz de abuz de folosinţă, doar la cererea nudului proprietar.

15. Uzufructul se stinge:

a) în caz de aducere de stricăciuni bunului sau de degradare a acestuia, doar la cererea nudului proprietar;

b) când bunul este distrus, integral sau parţial, de un caz fortuit, uzufructuarul şi nudul proprietar nefiind obligaţi să reconstruiască ce s-a distrus;

c) prin decesul uzufructuarului persoană fizică, chiar dacă termenul uzufructului nu s-a împlinit.

16. Stingerea dezmembrămintelor dreptului de proprietate se poate realiza prin:

a) renunţarea proprietarului fondului aservit, în ceea ce priveşte servituţile;

b) neuzul timp de 10 ani, în ipoteza uzufructului ori servituţii;

c) consolidarea sau expirarea termenului, dacă nu a fost reînnoit, în situaţia dreptului de superficie.

17. În ce priveşte dreptul de superficie:

a) acesta se poate înscrie în baza renunţării proprietarului terenului la dreptul de a invoca accesiunea;

b) este un drept real imobiliar temporar, imprescriptibil extinctiv, care se va stinge prin pieirea construcţiei, când există o prevedere în acest sens;

c) când construcţia exista la momentul constituirii superficiei, superficiarul nu poate, în nicio situaţie, să modifice structura construcţiei, dar poate să o demoleze, cu obligaţia de a o reconstrui în forma iniţială.

18. În situaţia constituirii unui drept de superficie asupra unei construcţii existente:

a) titularul dreptului de superficie nu poate modifica structura construcţiei, în lipsa unei stipulaţii contrare;

b) acesta poate înceta prin consolidare, ipoteză în care dezmembrămintele consimţite de superficiar se sting;

c) dacă superficiarul modifică structura construcţiei, proprietarul terenului poate cere punerea în situaţia anterioară, în termen de 3 ani, care curge doar din momentul expirării superficiei.

19. Reprezintă reguli în materia dreptului de superficie:

a) titularul poate dispune liber de dreptul său, însă cât timp există construcţia, dreptul de folosinţă asupra terenului se poate ipoteca doar odată cu dreptul de proprietate asupra construcţiei;

b) dezmembrămintele consimţite de superficiar se pot menţine în situaţia încetării prin expirarea termenului, dacă există un acord în acest sens;

c) în situaţia încetării superficiei prin pieirea construcţiei, drepturile reale care guvernează dreptul de proprietate se sting, dacă nu există convenţie contrară.

20. În privinţa dreptului de uzufruct:

a) după stingerea acestuia, nudul proprietar are dreptul de a percepe fructele naturale şi industriale, fără ca uzufructuarul să poată pretinde despăgubiri împotriva sa;

b) există posibilitatea uzufructuarului de a nu respecta destinaţia dată bunurilor de către nudul proprietar, dacă astfel nu se prejudiciază interesele proprietarului;

c) obligă nudul proprietar la plata primelor de asigurare, când bunul este asigurat.

21. În materia uzufructului:

a) dacă sarcinile şi cheltuielile sunt suportate de către uzufructuar, nudul proprietar va datora şi dobânda legală, chiar dacă uzufructul este cu titlu gratuit;

b) dreptul de a spori capitalul aparţine nudului proprietar, iar uzufructuarul are dreptul de a exercita uzufructul asupra bunurilor astfel dobândite;

c) legatarul uzufructului universal este obligat să achite, proporţional cu obiectul uzufructului, cu drept de restituire, legatele cu titlu particular care au ca obiect obligaţia de întreţinere.

22. Dispoziţiile din domeniul dreptului de uzufruct prevăd că:

a) în cazul abuzului de folosinţă, când nudul proprietar cere încetarea uzufructului, instanţa poate dispune preluarea folosinţei de către acesta din urmă, cu obligaţia de a plăti uzufructuarului o rentă pe durata uzufructului;

b) uzufructul având ca obiect o sumă de bani trebuie să cuprindă şi bunuri neconsumptibile;

c) în cazul uzufructului asupra unei creanţe, uzufructuarul are dreptul de a încasa capitalul, iar nudul proprietar suportă cheltuielile referitoare la dobânzi.

23. În materia dezmembrămintelor dreptului de proprietate privată, este adevărat că:

a) poate fi introdusă o acţiune negatorie, de către proprietar, împotriva superficiarului, în interiorul termenului de prescripţie de 10 ani;

b) uzufructuarul nu poate dispune de bunurile care compun fondul de comerţ, când acesta face obiectul uzufructului, dispoziţia fiind imperativă;

c) uzul reprezintă dreptul unei persoane de a folosi bunul altuia şi de a-i culege fructele naturale şi industriale pentru nevoile familiei sale, drept care nu poate fi niciodată cedat.

24. Cu privire la dezmembrămintele dreptului de proprietate, sunt corecte următoarele:

a) atât dreptul de uz, cât şi abitaţia reprezintă varietăţi ale dreptului de uzufruct;

b) dezmembrămintele sunt drepturi reale opozabile *erga omnes*;

c) dreptul de superficie se poate confunda uneori cu dreptul de servitute.

25. Dreptul de:

a) servitute poate fi dobândit prin uzucapiune;

b) abitaţie reprezintă dreptul titularului de a locui în casa nudului proprietar împreună cu soţul şi familia sa, doar dacă acesta avea copii la data la care s-a constituit dreptul de abitaţie;

c) uz presupune dreptul de a folosi bunul fără a putea culege niciun fel de fructe, fie ele civile, naturale sau industriale.